

Макеєва О. М., к.ю.н.,
Лиман А. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВИКОРИСТАННЯ ПОВІТРЯНОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

Інтеграція аеронавігаційної системи України до європейської вимагає здійснення процедур та концепцій, розроблених авіаційною спільнотою, у тому числі використання повітряного простору в європейському регіоні. Удосконалення системи використання повітряного простору дає змогу підвищити рівень безпеки польотів та збільшити ефективність обслуговування повітряного руху. У зв'язку із цим важливим і актуальним питанням є теоретико-правовий аналіз використання повітряного простору України.

Відповідно до п. 81 статті 1 Повітряного кодексу України, повітряний простір України – частина повітряної сфери, розташована над суходолом і водною територією України, у тому числі над її територіальними водами (територіальним морем), і обмежена вертикальною поверхнею, що проходить по лінії державного кордону України [1].

У правилах польотів повітряних суден та обслуговування повітряного руху в класифікованому повітряному просторі – повітряний простір – це – частина повітряного простору з літерним позначенням межах якого виконуються певні види польотів з установленням для цих польотів відповідних видів обслуговування повітряного руху і правил польотів [2].

Режим повітряного простору і міжнародних польотів – це сукупність юридичних норм, які визначають права й обов'язки держав щодо повітряного простору, його використання, порядок повітряних перевезень, правовий статус повітряних суден і членів екіпажу, вантажу та пасажирів.

Реалізацію державної політики у сфері використання повітряного простору України на підставі спільних рішень забезпечують уповноважений орган з питань цивільної авіації та Міністерство оборони України за такими напрямками: забезпечення умов для діяльності національних і міжнародних користувачів повітряного простору України; впровадження державної політики щодо використання повітряного простору України; розроблення правил і процедур цивільно-військової координації під час

організації повітряного руху; здійснення контролю за дотриманням порядку та правил використання повітряного простору України; забезпечення діяльності та розвитку об'єднаної цивільно-військової системи організації повітряного руху України. Реалізація державної політики з оборонних питань, що пов'язані з використанням повітряного простору України та захистом суверенітету держави, належить до компетенції Міністерства оборони України.

У Положенні про Український центр планування використання повітряного простору України та регулювання повітряного руху визначено загальні засади його діяльності (далі – Украероцентр), його основні завдання і функції. Украероцентр є структурним підрозділом Державного підприємства обслуговування повітряного руху України (далі – Украерорух) та входить до об'єднаної цивільно-військової системи організації повітряного руху України (далі – ОЦВС). Украероцентр є головним оперативним підрозділом ОЦВС, повноваження та функціонування якого в межах компетенції пов'язані з безперервним цілодобовим виконанням завдань з організації використання повітряного простору та оперативного сповіщення центральних органів виконавчої влади, підприємств, установ, організацій, визначених нормативно-правовими актами та організаційно-розпорядчими документами, з питань організації використання повітряного простору (далі – ВПП), регулювання повітряного руху і функціонування підрозділів ОЦВС. Основними завданнями Украероцентру є: планування та координація використання: повітряного простору України відповідно до державних пріоритетів ВПП України; повітряного простору над відкритим морем, де відповідальність за обслуговування повітряного руху міжнародними договорами України покладено на Україну; управління використанням (менеджмент) повітряного простору України та повітряного простору над відкритим морем, де відповідальність за обслуговування повітряного руху міжнародними договорами України покладено на Україну; забезпечення дозвільного порядку ВПП України та/або забезпечення інформацією щодо ВПП; встановлення заборон та обмежень ВПП України [3].

Отже, вирішальне значення для забезпечення безпеки польотів під час використання повітряного простору мають ефективний дизайн та менеджмент повітряного простору, а також пов'язані з ними процедури використання повітряного простору. Порушення порядку використання повітряного простору негативно впливають на рівень безпеки польотів, а в окремих випадках можуть призводити до небезпечних зближень повітряних суден чи навіть їх зіткнення в повітрі.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393–VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48– 49. – Ст. 536.

2. Про затвердження Правил польотів повітряних суден та обслуговування повітряного руху в класифікованому повітряному просторі України: наказ міністерства транспорту України від 16 квітня 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0346-03>.

3. Положення про Український центр планування використання повітряного простору України та регулювання повітряного руху: затв. наказом Міністерства інфраструктури України, Міністерства оборони України від 7 липня 2016 р. № 232/348 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1089-16>

УДК 343.431:048.66 (043.2)

Миронець О. М., старший викладач,
Драчук А. П., Гунько В. О., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

У наш час проблема торгівлі людьми стоїть гостро як на національному, так і на міжнародному рівні. Незважаючи на комплекс юридичних, економічних, а також морально-етичних заходів, які вживається внутрішньодержавними та міжнародними організаціями, урядами різних країн протидія та зупинення работоргівлі залишається відкритим питанням для світової спільноти. Зважаючи на вказане, не втрачає своєї актуальності аналіз міжнародно-правових засобів протидії торгівлі людьми, а також визначення шляхів вдосконалення нормативно-правової бази в цій сфері.

У сучасну епоху глобалізації все більших обертів набуває транскордонна міграція, яка крім позитивних має також і негативні сторони. Перш за все тому, що це явище дало початок ще одному різновиду міжнародної злочинності, окрім наркоторгівлі та торгівлі зброєю, – торгівлі людьми. Свідченням стурбованості міжнародного співтовариства ситуацією, що склалася, є ряд конвенцій, пактів та протоколів з врегулювання цього питання. Серед них варто особливо відмітити Конвенцію про боротьбу з торгівлею людьми та експлуатацією проституції третіми особами, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН від 02.12.1949 року. Вона консолідує положення